ព្រះរាជក្រម

នស/រកម/០២០៧/០០៣

យើង

ព្រះករុណាព្រះបាទសម្តេចព្រះបរមនាថ នរោត្តម សីហមុនី
សមានភូមិជាតិសាសនា រក្ខតខត្តិយា ខេមរារដ្ឋរាស្ត្រ ពុទ្ធិន្ទ្រាធរាមហាក្សត្រ
ខេមរាជនា សមូហោភាស កម្ពុជឯករាជរដ្ឋបូរណសន្តិ សុភមង្គលា សិរីវិបុលា
ខេមរាស្រីពិរាស្ត្រ ព្រះចៅក្រុងកម្ពុជាធិបតី

-បានទ្រង់យល់ រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

-បានទ្រង់យល់ ព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/០៧០៤/១២៤ ចុះថ្ងៃទី ១៥ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០០៤ ស្តីពីការតែងតាំងរាជរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

-បានទ្រង់យល់ ព្រះរាជក្រមលេខ ០២/នស/៩៤ ចុះថ្ងៃទី២០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៤ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការរៀបចំនិងការប្រព្រឹត្តទៅនៃគណៈរដ្ឋមន្ត្រី

-បានទ្រង់យល់ ព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/០១០៥/០០១ ចុះថ្ងៃទី ១៧ ខែ មករា ឆ្នាំ២០០៥ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការបង្កើតក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា

-បានទ្រង់យល់ សេចក្តីក្រាបបង្គំទូលថ្វាយរបស់សម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រីនៃរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា និងរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា

ប្រកាសឱ្យប្រើ

ច្បាប់ស្តីពីការអនុម័តយល់ព្រមឱ្យព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាចូលជាភាគីនៃអនុសញ្ញាក្រុងឡាអេស្តីពីការការពារកុមារ និងសហប្រតិបត្តិការទាក់ទងនឹងសុំកូនអន្តរប្រទេស ដែលរដ្ឋសភាបានអនុម័ត កាលពីថ្ងៃទី២៩ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០០៦ នាសម័យប្រជុំរដ្ឋសភាលើកទី៥ នីតិកាលទី៣ និងដែលព្រឹទ្ធសភាបានយល់ស្របតាមទម្រង់ និងគតិនៃច្បាប់នេះទាំងស្រុង ដោយគ្មានការកែប្រែអ្វីឡើយ កាលពីថ្ងៃទី២៥ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០០៦ នាសម័យប្រជុំពេញអង្គព្រឹទ្ធសភាលើកទី២ នីតិកាលទី២ ហើយដែលមានសេចក្តីទាំងស្រុងដូចតទៅនេះ :

ច្បាប់
ស្តីពី
ការអនុម័តយល់ព្រមឱ្យព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ចូលជាភាគីនៃអនុសញ្ញាក្រុងឡាអេស្តីពីការការពារ កុមារនិងសហប្រតិបត្តិការទាក់ទងនឹងសុំកូនអន្តរប្រទេស

មាត្រា ១.-

អនុម័តយល់ព្រមឱ្យព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាចូលជាភាគីនៃអនុសញ្ញាក្រុងឡាអេស្តីពីការការពារកុមារ និងសហប្រតិបត្តិការទាក់ទងនឹងសុំកូនអន្តរប្រទេស ដែលធ្វើនៅទីក្រុងឡាអេ នាថ្ងៃទី ២៩ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៣ ហើយដែលមានអត្ថបទទាំងស្រុងភ្ជាប់មកជាមួយនេះ ។

មាត្រា ២.-

រាជរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ត្រូវបន្តរាល់នីតិវិធីដើម្បីអនុវត្តអនុសញ្ញាអន្តរជាតិនេះ ។

ធ្វើនៅព្រះបរមរាជវាំងរាជធានីភ្នំពេញថ្ងៃទី ២៦ ខែ មករា ឆ្នាំ ២០០៧

ព្រះហស្តលេខា និងព្រះរាជលញ្ឆករ

នរោត្តម សីហមុនី

៣/ល.០៧០១.០២៤

បានយកសេចក្តីក្រាបបង្គំទូលថ្វាយ
សូមឡាយព្រះហស្តលេខាព្រះមហាក្សត្រ
នាយករដ្ឋមន្ត្រី
ហត្ថលេខា
ហ៊ុន សែន

បានជម្រាបជូនសម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រី
រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា
ហត្ថលេខា
អ៊ិត សំហេង

លេខៈ ៥៧ ច.ល
ដើម្បីចម្លងចែក
រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី២៦ ខែ[illegible] ឆ្នាំ២០០៧
អគ្គលេខាធិការរងរាជរដ្ឋាភិបាល
ឃុន ចិនកេន

អនុសញ្ញាក្រុងឡាអេ

ស្តីពី

ការការពារកុមារ និង

សហប្រតិបត្តិការទាក់ទងនឹង

ស្មុំកូនអន្តរប្រទេស

អនុសញ្ញាក្រុងឡាអេ ស្តីពីការការពារកុមារ និង សហប្រតិបត្តិការទាក់ទងនឹងសុំកូនអន្តរប្រទេស

(អនុម័ត ថ្ងៃទី ២៩ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៣)

បុព្វកថា

រដ្ឋជាហត្ថលេខីនៃអនុសញ្ញានេះ

- ដោយទទួលស្គាល់ថាកុមារត្រូវចំរើនធំធាត់នៅក្នុងបរិយាកាសគ្រួសារ នៅក្នុងបរិយាកាសនៃសុភមង្គល សេចក្តីស្រឡាញ់ និង កិត្តិយស សំរាប់ការចំរើនលូតលាស់ពេញលេញ និងយ៉ាងសុខដុម នៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គេ
- ដោយរំលឹកឡើងវិញថារដ្ឋនីមួយៗ ជាអាទិភាពត្រូវចាត់វិធានការសមស្របដើម្បីឱ្យកុមារស្ថិតក្នុងការបីបាច់រក្សាពីសំណាក់គ្រួសារកំណើតរបស់គេ
- ដោយទទួលស្គាល់ថាសុំកូនអន្តរប្រទេសអាចផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍នៃគ្រួសារអចិន្ត្រៃយ៍ដល់កុមារ ដោយសារគេមិនអាចរកគ្រួសារមួយសមស្របបាននៅក្នុងប្រទេសដើមរបស់កុមារនោះ
- ដោយជឿជាក់អំពី ភាពចាំបាច់ក្នុងការចាត់វិធានការ ដើម្បីធានាថាសុំកូនអន្តរប្រទេសគឺធ្វើឡើងក្នុងឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ និងដោយសេចក្តីគោរពសិទ្ធិមូលដ្ឋានរបស់កុមារ និងវិធានការដើម្បីបង្ការការចាប់ពង្រត់ ការលក់ ឬ ជួញដូរកុមារ
- ដោយមានសេចក្តីប្រាថ្នាចង់បង្កើតបញ្ញត្តិរួមសំរាប់បញ្ហាទាំងអស់នេះ ដោយពិចារណាដល់គោលការណ៍ចែងនៅក្នុងលិខិតូបករណ៍អន្តរជាតិ ជាពិសេសអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ចុះថ្ងៃទី ២០ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨៩ និងសេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីគោលការណ៍សង្គម និងច្បាប់ទាក់ទងនឹងការការពារសុខុមាលភាពកុមារ ដែលយោងជាពិសេសដល់ការដាក់កុមារអោយរស់នៅជាមួយគ្រួសារធម៌ និងសុំកូន នៅក្នុងប្រទេស និងក្រៅប្រទេស (សេចក្តីសំរេចមហាសន្និបាតលេខ ៤១/៨៥ ចុះថ្ងៃទី ៣ ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៨៦) បានព្រមព្រៀងគ្នាដូចតទៅនេះ :

ជំពូកទី ១
វិសាលភាពនៃអនុសញ្ញា

មាត្រា ១

គោលបំណងនៃអនុសញ្ញាគឺដើម្បី :

(ក) បង្កើតមធ្យោបាយការពារដើម្បីធានាថា ស្មុំកូនអន្តរប្រទេសធ្វើឡើងក្នុងឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារនិងដោយសេចក្តីគោរពចំពោះសិទ្ធិជាមូលដ្ឋានរបស់កុមារដូចបានទទួលស្គាល់នៅក្នុងច្បាប់អន្តរជាតិ ។

(ខ) បង្កើតប្រព័ន្ធសហប្រតិបត្តិការក្នុងចំណោមរដ្ឋជាភាគីដើម្បីធានាថា មធ្យោបាយការពារទាំងនោះត្រូវបានគោរព ហើយតាមរយៈប្រព័ន្ធនោះទប់ស្កាត់ ការចាប់ពង្រត់ ការលក់ ឬ ការជួញដូរកុមារ ។

(គ) ធានាអោយមានការទទួលស្គាល់នៅក្នុងរដ្ឋជាភាគីថា ស្មុំកូនត្រូវប្រព្រឹត្តទៅស្របតាមអនុសញ្ញានេះ។

មាត្រា ២

១) អនុសញ្ញានេះត្រូវអនុវត្តក្នុងករណីកុមារម្នាក់មានទីលំនៅជាទៀងទាត់នៅក្នុងរដ្ឋជាភាគីមួយ (រដ្ឋដើម) ត្រូវបាន កំពុង ឬនឹងត្រូវបានយកទៅនៅរដ្ឋជាភាគីមួយទៀត (រដ្ឋទទួល) ក្រោយពីការសំរេចលើស្មុំកូន ដោយសហព័ទ្ធ ឬដោយជនម្នាក់ដែលមានទីលំនៅជាទៀងទាត់នៅក្នុងរដ្ឋទទួលបានប្រព្រឹត្តទៅនៅក្នុងរដ្ឋដើម ឬ ក្នុងគោលបំណងស្មុំកូននេះ ការសំរេចលើស្មុំកូនធ្វើឡើងនៅក្នុងរដ្ឋទទួលក្តី ឬរដ្ឋដើមក្តី ។

២) អនុសញ្ញានេះគ្របដណ្តប់តែលើស្មុំកូនទាំងឡាយណា ដែលបង្កើតទំនាក់ទំនងជា ឪពុក/ម្តាយ និងកូនជាអចិន្ត្រៃយ៍ប៉ុណ្ណោះ ។

មាត្រា ៣

អនុសញ្ញានេះលែងអនុវត្តបានទៅទៀត បើការព្រមព្រៀងដែលបញ្ជាក់នៅក្នុងមាត្រា១៧ អនុកថាខ័ណ្ឌគ មិនបានធ្វើមុនពេលកុមារឈានដល់អាយុដប់ប្រាំបីឆ្នាំ ។

ជំពូកទី ២
លក្ខខណ្ឌតម្រូវសំរាប់ស្មុំកូនអន្តរប្រទេស

មាត្រា ៤

ស្មុំកូនដែលស្ថិតក្នុងវិសាលភាពនៃអនុសញ្ញានេះ អាចប្រព្រឹត្តទៅបានលុះត្រាណាតែអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃរដ្ឋដើម :

(ក) បានកំណត់ថាកុមារមានលក្ខណៈសម្បត្តិអាចសុំយកទៅចិញ្ចឹមបាន ។

(ខ) បានសំរេចថា សុំកូនអន្តរប្រទេសជាឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ បន្ទាប់ពីបានពិចារណាជិតដល់នូវលទ្ធភាពនៃការទុកដាក់កុមារនោះនៅក្នុងរដ្ឋដើម ។

(គ) បានធានាថា ៖-

(១) ជន ស្ថាប័ន និង អាជ្ញាធរដែលចាំបាច់ត្រូវយល់ព្រមលើសុំកូនត្រូវបានពិគ្រោះយោបល់ បើជាការ ចាំបាច់ ហើយត្រូវបានជូនពត៌មានឱ្យបានដឹងដោយត្រឹមត្រូវអំពីផលប៉ះពាល់នៃការយល់ព្រមរបស់គេជាពិសេស ឱ្យដឹងថាតើសុំកូននោះនឹងនាំឱ្យមានការបញ្ចប់ទំនាក់ទំនងតាមផ្លូវច្បាប់រវាងកុមារ និង គ្រួសារកំណើតរបស់កុមារ ឬយ៉ាងណា ។

(២) ជន ស្ថាប័ន និងអាជ្ញាធរនោះផ្តល់ការយល់ព្រមរបស់ខ្លួនដោយសេរី តាមរយៈទម្រង់ ដែលច្បាប់តម្រូវ និងបញ្ជាក់ ឬផ្តល់ភស្តុតាងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ។

(៣) ការយល់ព្រមទាំងនោះមិនបានធ្វើឡើងដោយសារការផ្តល់ប្រាក់កាស ឬការទូទាត់គ្នាតាមបែបណាមួយឡើយ និងមិនត្រូវបានដកវិញឡើយ ។ ហើយនិង

(៤) ការយល់ព្រមរបស់ម្តាយត្រូវបានផ្តល់តែបន្ទាប់ពីកូនកើតរួចហើយប៉ុណ្ណោះ ក្នុងករណីដែលមានការតម្រូវឱ្យម្តាយយល់ព្រម ។ ហើយនិង

(ឃ) បានធានា បន្ទាប់ពីបានគិតដល់អាយុ និងកំរិតនៃមជ្ឈិមវ័យរបស់កុមារ ថា ៖-

(១) កុមារនោះត្រូវបានពិគ្រោះយោបល់ និងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យដឹងត្រឹមត្រូវអំពីផលនៃសុំកូន និងអំពីផល នៃការយល់ព្រមរបស់ខ្លួនចំពោះសុំកូន ក្នុងករណីតម្រូវឱ្យមានការយល់ព្រមបែបនេះ ។

(២) មានការយកចិត្តទុកដាក់ដល់សេចក្តីប្រាថ្នា និងមតិរបស់កុមារ ។

(៣) ការយល់ព្រមរបស់កុមារចំពោះសុំកូន ក្នុងករណីតម្រូវឱ្យមានការយល់ព្រមបែបនេះ ត្រូវបានផ្តល់ដោយសេរីតាមទម្រង់ដែលច្បាប់តម្រូវ និងបញ្ជាក់ ឬផ្តល់ភស្តុតាងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ហើយនិង

(៤) ការយល់ព្រមនោះមិនបានធ្វើឡើងដោយសារការផ្តល់ប្រាក់កាស ឬការទូទាត់គ្នាតាមបែបណាមួយឡើយ ។

មាត្រា ៥

សុំកូននៅក្នុងវិសាលភាពនៃអនុសញ្ញានេះ អាចប្រព្រឹត្តទៅបានលុះត្រាណាតែអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃរដ្ឋទទួល ៖-

(ក) បានសំរេចថា អនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹមនោះ មានលក្ខណៈសម្បត្តិត្រឹមត្រូវ និងសមស្របអាចយកកូនមក

ចិញ្ចឹមបាន ។

(ខ) បានធានាថា អនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹមនោះ ត្រូវបានពិគ្រោះយោបល់ បើជាការចាំបាច់ ។ ហើយនិង

(គ) បានសម្រេចថា កុមារនោះត្រូវបាន ឬ នឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យចូល និង រស់នៅជាអចិន្ត្រៃយ៍នៅក្នុងរដ្ឋនោះ ។

ជំពូកទី ៣

អាជ្ញាធរកណ្តាល និង អង្គការដែលបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការ

មាត្រា ៦

១) រដ្ឋជាភាគីត្រូវចាត់តាំងអាជ្ញាធរកណ្តាល ដើម្បីបំពេញករណីយកិច្ចដែលអនុសញ្ញានេះបានកំណត់ ។

២) រដ្ឋសហព័ន្ធ រដ្ឋដែលមានប្រព័ន្ធច្បាប់លើសពីមួយ ឬរដ្ឋដែលមានដែនដីស្វយ័តត្រូវមានសេរីភាពតែងតាំងអាជ្ញាធរកណ្តាលលើសពីមួយ និង បញ្ជាក់សមត្ថកិច្ចដែនដី ឬ សមត្ថកិច្ចបុគ្គលនៃមុខងាររបស់អាជ្ញាធរទាំងនោះ ។ ក្នុងករណីរដ្ឋមួយបានតែងតាំងអាជ្ញាធរកណ្តាលលើសពីមួយ រដ្ឋនោះត្រូវចង្អុលប្រាប់ថា អាជ្ញាធរកណ្តាលណាដែលគេអាចបញ្ជូនពត៌មានទៅអាជ្ញាធរកណ្តាលសមស្របនៅក្នុងរដ្ឋនោះ ។

មាត្រា ៧

១) អាជ្ញាធរកណ្តាលទាំងឡាយត្រូវធ្វើសហប្រតិបត្តិការជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយត្រូវលើកស្ទួយសហប្រតិបត្តិការក្នុងចំណោមអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៅក្នុងរដ្ឋរបស់ខ្លួន ដើម្បីការពារកុមារ និងដើម្បីធ្វើឱ្យបានសម្រេចគោលបំណងដទៃទៀតនៃអនុសញ្ញានេះ ។

២) អាជ្ញាធរកណ្តាលទាំងឡាយត្រូវចាត់វិធានការសមស្រប និងដោយផ្ទាល់ដើម្បី ៖-

(ក) ផ្តល់ពត៌មានអំពីច្បាប់នៃរដ្ឋទាំងឡាយរបស់ខ្លួនដែលពាក់ព័ន្ធនឹងសុំកូន និងពត៌មានទូទៅដទៃទៀត ដូចជាស្ថិតិ និងទម្រង់ជាបទដ្ឋាន ។

(ខ) អាជ្ញាធរកណ្តាលនីមួយៗបានដឹងទៅវិញទៅមកអំពីប្រតិបត្តិការនៃអនុសញ្ញានេះ ហើយបើអាចធ្វើទៅបាន កំចាត់ចោលឧបសគ្គទាំងឡាយនៃការអនុវត្តនីអនុសញ្ញានេះ ។

មាត្រា ៨

អាជ្ញាធរកណ្តាលទាំងឡាយ ដោយផ្ទាល់ក្តី ឬតាមរយៈអាជ្ញាធរសាធារណៈក្តី ត្រូវចាត់វិធានការទាំងអស់ដែលសមស្របដើម្បីទប់ស្កាត់ការកេងយកចំណេញមិនត្រឹមត្រូវផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ ឬ ការកេងយកចំណេញដទៃទៀតដែលទាក់ទងនឹងសុំកូន និងដើម្បីទប់ស្កាត់ការអនុវត្តនីទាំងអស់ដែលផ្ទុយនឹងគោលបំណងនៃអនុសញ្ញានេះ ។

មាត្រា ៩

អាជ្ញាធរកណ្តាលទាំងឡាយ ដោយផ្ទាល់ក្តី ឬតាមរយៈអាជ្ញាធរសាធារណៈក្តី ឬអង្គការដែលបានទទួលស្គាល់ត្រឹមត្រូវជាផ្លូវការក្តីនៅក្នុងរដ្ឋរបស់ខ្លួន ត្រូវចាត់វិធានការទាំងអស់ដែលសមស្របជាពិសេសដើម្បី ៖-

(ក) ប្រមូល រក្សាទុក និងផ្លាស់ប្តូរពត៌មានអំពីស្ថានភាពកុមារ និងអនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹម ក្នុងករណីចាំបាច់ដើម្បីបញ្ចប់សុំកូន ។

(ខ) ជួយសំរួល ប្រតិបត្តិតាម និងជំរុញនីតិវិធីឱ្យបានលឿនដើម្បីឱ្យបានការអនុញ្ញាតសុំកូន ។

(គ) លើកស្ទួយការបង្កើតសេវាកម្មផ្តល់ការពិគ្រោះយោបល់ខាងសុំកូន និងសេវាកម្មក្រោយពេលសុំកូននៅក្នុងរដ្ឋរបស់ខ្លួន ។

(ឃ) ផ្តល់របាយការណ៍វាយតម្លៃទូទៅដល់គ្នាទៅវិញទៅមក អំពីបទពិសោធន៍នៃសុំកូនអន្តរប្រទេស ។

(ង) ឆ្លើយតបក្នុងករណីច្បាប់នៃរដ្ឋរបស់ខ្លួនអនុញ្ញាត ចំពោះសេចក្តីស្នើសុំដែលមានហេតុផលពីអាជ្ញាធរកណ្តាលដទៃទៀត ឬ អាជ្ញាធរសាធារណៈដែលចង់បានពត៌មានអំពីស្ថានភាពពិសេសណាមួយនៃសុំកូន ។

មាត្រា ១០

ការទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការត្រូវផ្តល់ឱ្យ ហើយការទទួលស្គាល់នោះរក្សាបានចំពោះតែអង្គការណា ដែលបង្ហាញសមត្ថភាពរបស់ខ្លួនក្នុងការអនុវត្តន៍ត្រឹមត្រូវនូវភារកិច្ចដែលខ្លួនបានទទួល ។

មាត្រា ១១

អង្គការដែលបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការត្រូវ ៖-

(ក) បំរើតែទិសដៅមិនរកកំរៃស្របទៅតាមលក្ខខ័ណ្ឌនិងក្នុងកំរិតព្រំដែន ដែលអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃរដ្ឋទទួលស្គាល់នោះបានកំណត់ឱ្យ ។

(ខ) បានដឹកនាំដោយមនុស្ស និងមានបុគ្គលិកដែលមានគុណសម្បត្តិសមស្របតាមបទដ្ឋានសីលធម៌ ហើយអ្នកដឹកនាំ និងបុគ្គលិកទាំងនោះ ត្រូវទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាល ឬមានបទពិសោធន៍ការងារនៅក្នុងវិស័យសុំកូនអន្តរប្រទេស ។ និង

(គ) ស្ថិតក្រោមការត្រួតពិនិត្យពីអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃរដ្ឋនោះ លើសមាសភាព ប្រតិបត្តិការ និងស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុ នៃអង្គការនោះ ។

មាត្រា ១២

អង្គការដែលបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការនៅក្នុងរដ្ឋជាភាគីមួយ អាចបំពេញនាទីនៅក្នុងរដ្ឋជាភាគីមួយទៀតបានលុះត្រាណាតែអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃរដ្ឋទាំងពីរបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើដូច្នេះ ។

មាត្រា ១៣

រដ្ឋជាភាគីនីមួយៗត្រូវជូនពត៌មានទៅការិយាល័យអចិន្ត្រៃយ៍នៃសន្និសិទក្រុងឡាអេ ស្ដីពីច្បាប់អន្តរជាតិឯកជនអំពីការចាត់តាំងអាជ្ញាធរកណ្តាល ហើយក្នុងករណីសមស្របអំពីទំហំនៃមុខងាររបស់អាជ្ញាធរនោះ ព្រមទាំងឈ្មោះ និង អាសយដ្ឋាននៃអង្គការដែលបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការ ។

ជំពូកទី ៤

លក្ខខណ្ឌផ្នែកនីតិវិធីសំរាប់សុំកូនអន្តរប្រទេស

មាត្រា ១៤

ជនដែលមានទីលំនៅជាទៀងទាត់នៅក្នុងរដ្ឋជាភាគីមួយ ដែលប្រាថ្នាចង់យកកុមារម្នាក់ដែលមានលំនៅជាទៀងទាត់នៅក្នុងរដ្ឋជាភាគីណាមួយទៀតទៅចិញ្ចឹម ត្រូវដាក់ពាក្យទៅអាជ្ញាធរកណ្តាលនៅក្នុងរដ្ឋជាទីលំនៅជាទៀងទាត់របស់ខ្លួន ។

មាត្រា ១៥

១) ប្រសិនបើអាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋទទួលពេញចិត្តថាអ្នកដាក់ពាក្យនោះមានលក្ខណៈសម្បត្តិ និងសមស្របអាចយកកុមារមកចិញ្ចឹមបាន អាជ្ញាធរកណ្តាលនោះត្រូវរៀបចំរបាយការណ៍មួយដោយរួមបញ្ចូលពត៌មាន អំពីអត្តសញ្ញាណលក្ខណៈសម្បត្តិនិងភាពសមស្របអាចសុំកូនបាន ប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន ប្រវត្តិគ្រួសារ និង ប្រវត្តិផ្នែកពេទ្យ បរិយាកាសសង្គមហេតុផលសុំកូន សមត្ថភាពដើម្បីយកកុមារពីប្រទេសមួយទៀតមកចិញ្ចឹមរបស់អ្នកដាក់ពាក្យទាំងនោះ ព្រមទាំងចរិតលក្ខណៈនៃកុមារដែលគេអាចយកមកបីបាច់រក្សាបាន ។

២) អាជ្ញាធរកណ្តាល នៃរដ្ឋទទួលត្រូវផ្ញើរបាយការណ៍នេះទៅឱ្យអាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋដើម ។

មាត្រា ១៦

១) បើអាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋដើមពេញចិត្តថា កុមារនោះមានលក្ខណៈសម្បត្តិអាចអោយគេយកទៅចិញ្ចឹមបាន អាជ្ញាធរនោះត្រូវ ៖-

(ក) រៀបចំរបាយការណ៍មួយដោយរួមបញ្ចូលពត៌មានអំពីអត្តសញ្ញាណ ភាពអាចយកទៅចិញ្ចឹមជាកូនបាន

ប្រវត្តិ បរិយាកាសសង្គម ប្រវត្តិគ្រួសារ ប្រវត្តិផ្នែកពេទ្យរបស់កុមារ រួមទាំងប្រវត្តិផ្នែកពេទ្យរបស់គ្រួសារកុមារផង និង សេចក្តីត្រូវការពិសេសរបស់កុមារ ។

(ខ) ធ្វើការពិចារណាដិតដល់លើការចិញ្ចឹមបីបាច់កុមារ និង ប្រវត្តិជាតិពន្ធ សាសនា និងវប្បធម៌របស់កុមារនោះ ។

(គ) ធានាថា ការយល់ព្រមត្រូវបានស្របនឹងមាត្រា ៤ ។ ហើយនិង

(ឃ) សំរេចថា តើការទុកដាក់កុមារតាមការស្នើសុំនោះស្ថិតក្នុងឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារដែរ ឬទេ ដោយសំអាងជាពិសេសលើរបាយការណ៍ទាក់ទងនឹងកុមារ និងអនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹម ។

២) អាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋដើមត្រូវបញ្ជូនអោយអាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋទទួលនូវរបាយការណ៍របស់ខ្លួន ស្តីពីកុមារភស្តុតាងដែលបញ្ជាក់ថាមានការយល់ព្រមជាចាំបាច់ និង ហេតុផលនៃការសំរេចរបស់ខ្លួនស្តីពីការអោយសុំកូននោះដោយយកចិត្តទុកដាក់មិនបញ្ចេញឱ្យដឹងអត្តសញ្ញាណនៃម្តាយនិងឪពុករបស់កុមារ ប្រសិនបើអត្តសញ្ញាណនេះមិនអាចបញ្ចេញឱ្យដឹងបាននៅក្នុងរដ្ឋដើម ។

មាត្រា ១៧

សេចក្តីសំរេចណាមួយនៅក្នុងរដ្ឋដើមដែលថា កុមារម្នាក់គួរតែបានប្រគល់អោយអនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹមថែទាំ នោះអាចធ្វើបានលុះត្រាណាតែ ៖-

(ក) អាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋនោះបានធានាថាអនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹមបានព្រមព្រៀង

(ខ) អាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋទទួលបានយល់ព្រមលើសេចក្តីសំរេចនោះ ក្នុងករណីច្បាប់នៃរដ្ឋនោះ ឬអាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋដើមតម្រូវឱ្យមានការយល់ព្រមបែបនោះ

(គ) អាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋទាំងពីរបានព្រមព្រៀងគ្នាថា សុំកូនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ។ ហើយនិង

(ឃ) អាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋដើមបានពិនិត្យឃើញថា អនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹមមានលក្ខណៈសម្បត្តិ និងសមស្របអាចយកកុមារទៅចិញ្ចឹមបាន ហើយកុមារនោះត្រូវបាន ឬ នឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យចូលនិងរស់នៅជាអចិន្ត្រៃយ៍នៅក្នុងរដ្ឋទទួលស្របតាមមាត្រា ៥ ។

មាត្រា ១៨

អាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋទាំងពីរត្រូវចាត់វិធានការជាចាំបាច់ ដើម្បីបានការអនុញ្ញាតឱ្យកុមារចាកចេញពីរដ្ឋដើម និងចូល និងរស់នៅជាអចិន្ត្រៃយ៍នៅក្នុងរដ្ឋទទួល ។

មាត្រា ១៩

១) ការផ្ទេរកុមារទៅរដ្ឋទទួលអាចអនុវត្តបាន លុះត្រាតែលក្ខខ័ណ្ឌទាំងឡាយនៃមាត្រា ១៧ ត្រូវបានបំពេញ ។

២) អាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋទាំងពីរត្រូវធានាថា ការផ្ទេរនេះធ្វើឡើងទៅក្នុងកាលៈទេសៈធានាសន្តិសុខនិងសមស្រប ហើយប្រសិនបើអាចធ្វើបានដោយមានការរួមដំណើរនៃឪពុកម្តាយចិញ្ចឹម ឬ អនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹម ។

៣) បើការផ្ទេរកុមារនោះមិនបានធ្វើឡើងទេនោះ របាយការណ៍ដែលបានពោលនៅក្នុងមាត្រា ១៥ និង ១៦ ត្រូវផ្ញើត្រឡប់មកឱ្យអាជ្ញាធរដែលបញ្ជូនរបាយការណ៍នោះវិញ ។

មាត្រា ២០

អាជ្ញាធរកណ្តាលត្រូវជូនពត៌មានគ្នាទៅវិញទៅមកឱ្យបានដឹងជានិច្ចអំពីដំណើរការសុំកូន និងវិធានការដើម្បីធ្វើឱ្យសុំកូននេះបានចប់សព្វគ្រប់ ព្រមទាំងអំពីដំណើរជឿនលឿននៃការទុកដាក់កុមារ បើមានការតម្រូវឱ្យមានរយៈពេលសាកល្បង ។

មាត្រា ២១

១) ក្នុងករណីសុំកូនត្រូវសំរេចនៅពេលក្រោយកុមារត្រូវបានផ្ទេរទៅរដ្ឋទទួល ហើយអាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋនោះយល់ឃើញថា ការទុកដាក់កុមារបន្តទៅទៀតជាមួយនឹងអនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹម មិនបំរើឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ អាជ្ញាធរកណ្តាលនោះត្រូវចាត់វិធានការចាំបាច់ ដើម្បីការពារកុមារ ជាពិសេស ៖-

(ក) ធ្វើយ៉ាងណាដកកុមារចេញពីអនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹម ហើយរៀបចំឱ្យមានការចិញ្ចឹមបីបាច់បណ្តោះអាសន្ន ។

(ខ) ដោយពិគ្រោះយោបល់ជាមួយអាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋដើម រៀបចំដោយគ្មានបង្អង់ឱ្យមានការទុកដាក់កុមារនេះជាថ្មី ក្នុងគោលបំណងសុំកូនដដែល ឬបើរបៀបនេះមិនសមស្របទេនោះ រៀបចំឱ្យមានការថែទាំជំនួសរយៈពេលវែង ។ សុំកូនមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបានមុនពេលដែលអាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋដើមបានទទួលពត៌មានត្រឹមត្រូវទាក់ទងនឹងអនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹមថ្មី ។

(គ) មធ្យោបាយចុងក្រោយបង្អស់គឺ ត្រូវរៀបចំបញ្ជូនកុមារទៅរដ្ឋដើមវិញ បើផលប្រយោជន៍របស់កុមារតម្រូវឱ្យធ្វើដូច្នោះ ។

២) ដោយយោលជាពិសេសទៅលើអាយុ និង កំរិតមជ្ឈឹមវ័យរបស់កុមារ កុមារត្រូវតែបានពិគ្រោះយោបល់ ហើយក្នុងករណីសមស្របត្រូវតែបានការយល់ព្រមពីកុមារ ទាក់ទងនឹងវិធានការដែលត្រូវចាត់តាមមាត្រានេះ ។

មាត្រា ២២

១) មុខងាររបស់អាជ្ញាធរកណ្តាលនៅក្រោមជំពូកនេះ អាចបំពេញដោយអាជ្ញាធរសាធារណៈ ឬ អង្គការដែលបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការក្រោមជំពូកទី៣ ក្នុងករណីដែលអនុញ្ញាតដោយច្បាប់នៃរដ្ឋរបស់អាជ្ញាធរនោះ ។

២) រដ្ឋជាភាគីអាចប្រកាសចំពោះមន្ទីរដឹកលំអនុសញ្ញានេះថា មុខងារនៃអាជ្ញាធរកណ្តាលនៅក្រោមមាត្រា១៥ ដល់មាត្រា ២១ អាចបំពេញបានផងដែរនៅក្នុងរដ្ឋនោះ (ក្នុងករណីដែលច្បាប់បានអនុញ្ញាត និង ដោយមានការត្រួតពិនិត្យពីអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច នៃរដ្ឋនោះ) ដោយអង្គការ ឬ ជនដែល ៖-

(ក) បំពេញបាននូវលក្ខខ័ណ្ឌស្តីពីសុចរិតធម៌ សមត្ថភាពខាងវិជ្ជាជីវៈ បទពិសោធន៍ និងភាពទទួលខុសត្រូវតាមការកំណត់របស់រដ្ឋនោះ ។ ហើយនិង

(ខ) មានលក្ខណៈសម្បត្តិដោយសារបំពេញបាននូវបទដ្ឋានសីលធម៌ និងទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាល ឬ មានបទពិសោធន៍ធ្វើការ ក្នុងវិស័យសុំកូនអន្តរប្រទេស ។

៣) រដ្ឋជាភាគីដែលធ្វើសេចក្តីប្រកាសដូចបានចែងក្នុងកថាខ័ណ្ឌ ២ ត្រូវឱ្យការិយាល័យអចិន្ត្រៃយ៍នៃសន្និសិទក្រុងឡាអេ ស្តីពីច្បាប់អន្តរជាតិឯកជនបានដឹងអំពីឈ្មោះ និង អាសយដ្ឋាននៃអង្គការ និង ជនទាំងនេះ ។

៤) រដ្ឋជាភាគីអាចប្រកាសចំពោះមន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញានេះថា ការសុំយកទៅចិញ្ចឹមនូវកុមារដែលមានទីលំនៅជាទៀងទាត់នៅក្នុងដែនដីរបស់ខ្លួន អាចប្រព្រឹត្តទៅបាន លុះត្រាណាតែមុខងារនៃអាជ្ញាធរកណ្តាល ត្រូវបានបំពេញស្របតាមកថាខ័ណ្ឌ ១ ។

៥) ថ្វីបើមានការប្រកាសណាមួយស្របតាមកថាខ័ណ្ឌ២ក្តី ក្នុងគ្រប់ករណីទាំងអស់របាយការណ៍ដែលចែងនៅក្នុងមាត្រា ១៥ និង ១៦ ត្រូវតែបានរៀបចំនៅក្រោមការទទួលខុសត្រូវរបស់អាជ្ញាធរកណ្តាល ឬអាជ្ញាធរដទៃទៀត ឬ អង្គការនានាស្របតាមកថាខ័ណ្ឌ ១ ។

ជំពូកទី ៥
ការទទួលស្គាល់ និង ផលនៃសុំកូន

មាត្រា ២៣

១) សុំកូនដែលបញ្ជាក់ដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច នៃរដ្ឋដែលសំរេចលើសុំកូនថា បានធ្វើឡើងស្របតាមអនុសញ្ញានេះ ត្រូវតែបានទទួលស្គាល់ជាស្វ័យប្រវត្តិដោយច្បាប់នៅក្នុងរដ្ឋជាភាគីដទៃទៀត ។ លិខិតបញ្ជាក់នោះត្រូវបញ្ជាក់ពេល

វេលា និង អ្នកដែលផ្តល់ការព្រមព្រៀងស្របតាមមាត្រា ១៧ អនុកថាខ័ណ្ឌ គ ។

២) រដ្ឋជាភាគីនីមួយៗ នៅពេលចុះហត្ថលេខា ផ្តល់សច្ចាប័ន ទទួលយក យល់ព្រម ឬចូលរួម ត្រូវផ្តល់ដំណឹងដល់មន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញានេះអំពីអត្តសញ្ញាណ និងមុខងារនៃអាជ្ញាធរដែលមានសមត្ថកិច្ចក្នុងការធ្វើលិខិតបញ្ជាក់នៅក្នុងរដ្ឋនោះ។ រដ្ឋនោះក៏ត្រូវផ្តល់ដំណឹងដល់មន្ទីរតំកល់ដែរ អំពីការកែប្រែ ការតែងតាំងអាជ្ញាធរទាំងនេះ ។

មាត្រា ២៤

ការទទួលស្គាល់ស្មុំកូនអាចបដិសេធបាននៅក្នុងរដ្ឋជាភាគីណាមួយបាន លុះត្រាណាតែស្មុំកូននោះផ្ទុយជាក់ស្តែង នឹងនយោបាយសាធារណៈនៃរដ្ឋនោះ ដោយពិចារណាដល់ឧត្តមប្រយោជន៍របស់កុមារ ។

មាត្រា ២៥

រដ្ឋជាភាគីអាចប្រកាសចំពោះមន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញាថា ខ្លួននឹងមិនជាប់កាតព្វកិច្ចនៅក្រោមអនុសញ្ញានេះ ដើម្បីទទួលស្គាល់ស្មុំកូនដែលធ្វើស្របតាមការព្រមព្រៀងណាមួយ ដែលបានសំរេចឡើងដោយការអនុវត្តន៍មាត្រា ៣៩ កថាខ័ណ្ឌ ២ ឡើយ ។

មាត្រា ២៦

១) ការទទួលស្គាល់ស្មុំកូនរួមបញ្ចូលការទទួលស្គាល់ :

(ក) ទំនាក់ទំនងផ្លូវច្បាប់ជា ឪពុក/ម្តាយ និងកូន រវាងកូន និងឪពុកម្តាយចិញ្ចឹមរបស់កុមារនោះ ។

(ខ) ការទទួលខុសត្រូវផ្នែកមេបានៃឪពុកម្តាយចិញ្ចឹមរបស់កុមារ ។

(គ) ការបញ្ចប់ទំនាក់ទំនងផ្លូវច្បាប់ដែលមានពីមុនមក រវាងកូន និងម្តាយ និងឪពុករបស់កុមារ បើស្មុំកូនមានផលដូច្នេះ នៅក្នុងរដ្ឋជាភាគីដែលសំរេចលើស្មុំកូននោះ។

២) ក្នុងករណីដែលស្មុំកូនមានផលបញ្ចប់ទំនាក់ទំនងផ្លូវច្បាប់ដែលមានពីមុនមក រវាងឪពុកម្តាយ និងកូន កុមារត្រូវទទួលបាននៅក្នុងរដ្ឋទទួល និង នៅក្នុងរដ្ឋជាភាគីដទៃទៀតដែលទទួលស្គាល់ស្មុំកូននូវសិទ្ធិស្មើគ្នា និង សិទ្ធិដែលកើតមកពីស្មុំកូនដែលមានផលដូច្នេះនៅក្នុងរដ្ឋនីមួយៗនោះ ។

៣) កថាខ័ណ្ឌមុនៗនេះ មិនត្រូវឱ្យខូចខាតដល់ការអនុវត្តន៍បញ្ញត្តិណាមួយដែលឱ្យអំណោយផលដល់កុមារច្រើនជាង ហើយដែលនៅជាធរមាននៅក្នុងរដ្ឋជាភាគីដែលទទួលស្គាល់ស្មុំកូនឡើយ ។

មាត្រា ២៧

១) ក្នុងករណីសុំកូនដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតនៅក្នុងរដ្ឋដើម មិនមានផលបញ្ចប់ទំនាក់ទំនងផ្លូវច្បាប់ដែលមានពីមុនមករវាងឪពុក/ម្តាយ និងកូនទេនោះ សុំកូននោះអាចកែប្រែទៅជាសុំកូនមួយដែលមានផលដូច្នោះនៅក្នុងរដ្ឋទទួល ដែលទទួលស្គាល់សុំកូននៅក្រោមអនុសញ្ញានេះ :

(ក) បើច្បាប់នៃរដ្ឋទទួលអនុញ្ញាតអោយកែប្រែដូច្នេះ ។ និង

(ខ) បើការយល់ព្រមដូចបានពោលនៅក្នុងមាត្រា ៤ អនុកថាខ័ណ្ឌ **គ** និង **ឃ** ត្រូវបានផ្តល់សំរាប់គោលបំណងនៃសុំកូននោះ ។

២) មាត្រា ២៣ អនុវត្តចំពោះសេចក្តីសំរេចស្តីពីការកែប្រែសុំកូន ។

ជំពូកទី ៦

បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ២៨

អនុសញ្ញានេះមិនមានផលប៉ះពាល់ដល់ច្បាប់ណាមួយនៃរដ្ឋដើមដែលតម្រូវថា សុំកូនណាមួយដែលមានទីលំនៅជាទៀងទាត់នៅក្នុងរដ្ឋនោះ ត្រូវតែសំរេចនៅក្នុងរដ្ឋនោះទេ ឬដែលហាមឃាត់ការទុកដាក់កុមារ ឬផ្ទេរកុមារទៅរដ្ឋទទួល មុនពេលសំរេចលើសុំកូនទេ ។

មាត្រា ២៩

មិនត្រូវមានការជួបទាក់ទង រវាងអនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹម និងឪពុកម្តាយរបស់កុមារ ឬជនដទៃទៀត ដែលថាំនបីបាច់រក្សាកុមារទេ រហូតទាល់តែលក្ខខ័ណ្ឌនៃមាត្រា ៤ អនុកថាខ័ណ្ឌ**ក** ដល់**គ** និងមាត្រា ៥ អនុកថាខ័ណ្ឌ**ក** បានបំពេញរួច សិនលើកលែងតែសុំកូននោះកើតមាននៅក្នុងគ្រួសារមួយ ឬ លើកលែងតែការជួបទាក់ទងនោះស្របតាមលក្ខខ័ណ្ឌដែលកំណត់ដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃរដ្ឋដើម ។

មាត្រា ៣០

១) អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃរដ្ឋជាភាគីត្រូវធានាថា ពត៌មានដែលខ្លួនរក្សាទុកទាក់ទងនឹងដើមកំណើតរបស់កុមារ ជាពិសេសពត៌មានទាក់ទងនឹងអត្តសញ្ញាណឪពុកម្តាយរបស់កុមារ ព្រមទាំងប្រវត្តិផ្នែកពេទ្យត្រូវបានរក្សាការពារ ។

២) អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចទាំងនោះត្រូវធានាថាកុមារ ឬតំណាងរបស់កុមារមានសិទ្ធិទទួលបានពត៌មាននោះក្រោម

ការណែនាំដ៏សមស្របក្នុងកំរិតដែលច្បាប់នៃរដ្ឋនោះអនុញ្ញាត ។

មាត្រា ៣១

ដោយមិនប៉ះពាល់ដល់មាត្រា ៣០ ទិន្នន័យផ្ទាល់ខ្លួនដែលប្រមូលបាន ឬដែលត្រូវបានបញ្ជូនស្របតាមអនុសញ្ញានេះ ជាពិសេសទិន្នន័យដូចបានពោលក្នុងមាត្រា ១៥ និង ១៦ ត្រូវប្រើប្រាស់សំរាប់តែគោលបំណងដែលគេប្រមូល ឬ បញ្ជូនប៉ុណ្ណោះ ។

មាត្រា ៣២

១) គ្មានជនណាម្នាក់ទាញយកផលកំរៃផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ ឬផលកំរៃដទៃទៀតពីសកម្មភាពទាក់ទងនឹងសុំកូនអន្តរប្រទេសទេ ។

២) មានតែសោហ៊ុយនិងប្រាក់ចំណាយ រួមមានប្រាក់ឈ្នួលវិជ្ជាជីវៈសមរម្យរបស់ជនដែលពាក់ព័ន្ធក្នុងរឿងសុំកូនប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចយកបាន ឬ ចំណាយបាន ។

៣) នាយក អភិបាល និងនិយោជិតនៃអង្គការដែលពាក់ព័ន្ធក្នុងរឿងសុំកូនមិនត្រូវទទួលលាភការដែលខ្ពស់មិនសមរម្យទាក់ទងនឹងសេវាកម្មដែលខ្លួនបានផ្តល់ទេ ។

មាត្រា ៣៣

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចដែលឃើញថាបញ្ញត្តិណាមួយនៃអនុសញ្ញានេះ មិនទាន់បានគោរព ឬឃើញថាអាចមានគ្រោះថ្នាក់ធ្ងន់ធ្ងរ បណ្តាលមកពីការមិនគោរពបញ្ញត្តិនោះ ត្រូវជូនពត៌មានជាបន្ទាន់ដល់អាជ្ញាធរកណ្តាលនៃរដ្ឋរបស់ខ្លួន ។ អាជ្ញាធរកណ្តាលនេះត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការធានាថា វិធានការសមស្របត្រូវបានប្រកាន់យក ។

មាត្រា ៣៤

បើអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃរដ្ឋទទួលឯកសារស្នើសុំឱ្យបកប្រែឯកសារណាមួយ អត្ថបទបកប្រែដែលបានបញ្ជាក់ថាស្របគ្នានឹងអត្ថបទដើមហើយនោះត្រូវតែបានផ្តល់តាមការស្នើសុំ ។ លើកលែងតែមានចែងផ្សេងពីនេះ សោហ៊ុយនៃការបកប្រែនោះគឺជាបន្ទុករបស់អនាគតឪពុកម្តាយចិញ្ចឹម ។

មាត្រា ៣៥

អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃរដ្ឋជាភាគីត្រូវចាត់ការដោយរួសរាន់នៅក្នុងដំណើរការសុំកូន ។

មាត្រា ៣៦

ទាក់ទងនឹងរដ្ឋមួយដែលមានប្រព័ន្ធច្បាប់ពីរឬច្រើនជាងនេះ ចំពោះរឿងសុំកូនដែលអនុវត្តនៅក្នុងដែនដីផ្សេងៗ :

(ក) ការនិយាយថា *ទីលំនៅជាទៀងទាត់នៅក្នុងរដ្ឋនោះ* ត្រូវបកស្រាយថា គេចង់និយាយសំដៅដល់ *ទីលំនៅជា*

ទៀងទាត់នៅក្នុងដែនដីមួយនៃរដ្ឋនោះ ។

(ខ) ការនិយាយថា *ច្បាប់នៃរដ្ឋនោះ* ត្រូវបកស្រាយថា គេចង់និយាយសំដៅដល់ *ច្បាប់ជាធរមាននៅក្នុងដែនដីមួយដែលពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងរដ្ឋនោះ*។

(គ) ការនិយាយថា *អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ឬអាជ្ញាធរសាធារណៈនៃរដ្ឋនោះ* ត្រូវបកស្រាយថា គេចង់និយាយសំដៅដល់ *អាជ្ញាធរទាំងឡាយដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបំពេញនាទីនៅក្នុងដែនដីមួយដែលពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងរដ្ឋនោះ*។

(ឃ) ការនិយាយថា *អង្គការដែលបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការនៅក្នុងរដ្ឋនោះ* ត្រូវបកស្រាយថាគេចង់និយាយសំដៅដល់ *អង្គការដែលបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការនៅក្នុងដែនដីមួយដែលពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងរដ្ឋនោះ* ។

មាត្រា ៣៧

ទាក់ទងនឹងរដ្ឋមួយក្នុងរឿងសុំកូនមានប្រព័ន្ធច្បាប់ពីរ ឬច្រើនជាងនេះដែលអាចអនុវត្តបានលើប្រភេទមនុស្សផ្សេងគ្នា ការនិយាយដល់ច្បាប់នៃរដ្ឋនោះ ត្រូវបកស្រាយថា គេចង់និយាយដល់ប្រព័ន្ធច្បាប់ដែលបញ្ជាក់ដោយច្បាប់នៃរដ្ឋនោះ ។

មាត្រា ៣៨

រដ្ឋមួយដែលក្នុងនោះដែនដីចំណុះផ្សេងៗគ្នាមានវិធាននៃច្បាប់របស់ខ្លួនរៀងៗខ្លួនទាក់ទងនឹងរឿងសុំកូន មិនត្រូវជាប់កាតព្វកិច្ចត្រូវអនុវត្តអនុសញ្ញានេះទេ ក្នុងករណីដែលរដ្ឋមួយដែលមានប្រព័ន្ធច្បាប់រួមមិនជាប់កាតព្វកិច្ចត្រូវអនុវត្តអនុសញ្ញានេះ ។

មាត្រា ៣៩

១) អនុសញ្ញានេះមិនមានផលប៉ះពាល់ដល់លិខិតូបករណ៍អន្តរជាតិណាមួយ ដែលរដ្ឋជាភាគីអនុសញ្ញានេះ ក៏ជាភាគីនៃលិខិតូបករណ៍នោះដែរ ហើយលិខិតូបករណ៍នោះមានបញ្ញត្តិអំពីរឿងទាំងឡាយ ដែលគ្រប់គ្រងដោយអនុសញ្ញានេះ លើកលែងតែរដ្ឋជាភាគីនៃលិខិតូបករណ៍នោះបានធ្វើសេចក្តីប្រកាសផ្ទុយពីនេះ ។

២) រដ្ឋជាភាគីមួយអាចចុះកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយរដ្ឋជាភាគីមួយ ឬច្រើនក្នុងទិសដៅធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងដល់ការអនុវត្តន៍អនុសញ្ញានេះនៅក្នុងទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមករវាងរដ្ឋទាំងនេះ។ កិច្ចព្រមព្រៀងទាំងនេះអាចចែងខុសតែពីបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ១៤ ដល់ ១៦ និង ១៨ ដល់ ២១ នៃអនុសញ្ញាប៉ុណ្ណោះ ។ រដ្ឋដែលបានចុះកិច្ចព្រមព្រៀងត្រូវបញ្ជូនសេចក្តីចម្លងនៃអត្ថបទកិច្ចព្រមព្រៀងនោះទៅមន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញានោះ ។

មាត្រា ៤០

រដ្ឋជាភាគីត្រូវអនុវត្តអនុសញ្ញានេះទាំងស្រុង ដោយមិនអនុញ្ញាតឱ្យលើកលែងបទបញ្ញត្តិណាមួយឡើយ ។

មាត្រា ៤១

អនុសញ្ញានេះត្រូវអនុវត្តនៅគ្រប់ករណី កាលណាគេបានទទួលពាក្យសុំកូន ដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ១៤ រួចហើយ និង ក្រោយពីអនុសញ្ញានេះបានចូលជាធរមាននៅក្នុងរដ្ឋទទួល និង រដ្ឋដើម ។

មាត្រា ៤២

អគ្គលេខាធិការនៃសន្និសីទក្រុងឡាអេ ស្តីពីច្បាប់អន្តរជាតិឯកជន ត្រូវកោះប្រជុំនៅក្នុងចន្លោះពេលទៀងទាត់នូវគណៈកម្មការពិសេស ដើម្បីពិនិត្យមើលឡើងវិញ ពីដំណើរការអនុវត្តទីជាក់ស្តែងនៃអនុសញ្ញានេះ ។

ជំពូកទី ៧

ខអចសាន្ត

មាត្រា ៤៣

១) អនុសញ្ញានេះត្រូវទុកចំហរអោយចុះហត្ថលេខាដោយរដ្ឋ ដែលជាសមាជិកនៃសន្និសីទក្រុងឡាអេ ស្តីពីច្បាប់អន្តរជាតិឯកជនពេលសម័យប្រជុំលើកទី ១៧ និង ដោយរដ្ឋដទៃទៀតដែលបានចូលរួមក្នុងសម័យប្រជុំនោះ ។

២) អនុសញ្ញានេះត្រូវបានផ្តល់សច្ចាប័ន ទទួលយក ឬយល់ព្រម ហើយលិខិតូបករណ៍នៃសច្ចាប័ន ការទទួលយក ឬការយល់ព្រម ត្រូវតំកល់ទុកនៅក្រសួងការបរទេសនៃព្រះរាជាណាចក្រហុល្លង់ នៅមន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញានេះ ។

មាត្រា ៤៤

១) រដ្ឋដទៃទៀត អាចចូលរួមអនុវត្តអនុសញ្ញានេះ បន្ទាប់ពីអនុសញ្ញានេះបានចូលជាធរមានស្របតាមមាត្រា ៤៦ កថាខ័ណ្ឌ ១ ។

២) លិខិតូបករណ៍នៃការចូលរួមអនុវត្តត្រូវតំកល់ទុកនៅមន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញានេះ ។

៣) ការចូលរួមអនុវត្តអានុសញ្ញា មានអនុភាពចំពោះតែទំនាក់ទំនងរវាងរដ្ឋចូលរួមអនុវត្ត និង រដ្ឋជាភាគីទាំងឡាយ ដែលមិនបានជំទាស់នឹងការចូលរួមនៃរដ្ឋនោះក្នុងរយៈពេល៦ខែ បន្ទាប់ពីទទួលសេចក្តីជូនដំណឹងដូចមានចែងនៅក្នុងអនុកថាខ័ណ្ឌខ នៃមាត្រា៤៨ ។ ការជំទាស់នោះក៏អាចធ្វើឡើងដោយរដ្ឋនានានៅពេលដែលរដ្ឋទាំងនោះផ្តល់សច្ចាប័នទទួលយក ឬយល់ព្រមអនុវត្តអនុសញ្ញាបន្ទាប់ពីការចូលរួមនៃរដ្ឋដទៃទៀតនោះ ។ ការជំទាស់បែបនេះត្រូវជូនដំណឹងដល់មន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញា ។

មាត្រា ៤៥

១) បើរដ្ឋមួយមានដែនដីពីរ ឬច្រើនជាងនេះ ហើយដែនដីទាំងនោះមានប្រព័ន្ធច្បាប់ខុសៗគ្នា ដែលអនុវត្តចំពោះរឿងទាក់ទងនឹងអនុសញ្ញានេះ រដ្ឋនោះអាចប្រកាសនៅពេលទទួលយក យល់ព្រម ឬចូលរួមអនុវត្តអនុសញ្ញាថា អនុសញ្ញានេះត្រូវលាតសន្ធឹងដល់ដែនដីទាំងអស់នៃរដ្ឋនោះ ឬត្រឹមតែដែនដីមួយ ឬច្រើនក្នុងចំណោមដែនដីទាំងអស់នោះ ហើយអាចកែប្រែប្រកាសនេះដោយដាក់ជូនការប្រកាសមួយទៀតនៅពេលណាក៏បាន ។

២) ការប្រកាសបែបនោះត្រូវជូនដំណឹងទៅមន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញា ហើយត្រូវបញ្ជាក់ឱ្យបានជាក់ច្បាស់ថា ដែនដីណាដែលអនុសញ្ញានេះអនុវត្ត ។

៣) បើរដ្ឋមួយមិនបានធ្វើការប្រកាសតាមមាត្រានេះទេនោះ អនុសញ្ញានេះនឹងត្រូវលាតសន្ធឹងដល់ដែនដីទាំងអស់នៃរដ្ឋនោះ ។

មាត្រា ៤៦

១) អនុសញ្ញានេះត្រូវចូលជាធរមាននៅថ្ងៃទីមួយនៃខែបន្ទាប់ពីការផុតកំណត់រយៈពេលបីខែ បន្ទាប់ពីថ្ងៃតំកល់លិខិតូបករណ៍ទីបីនៃសច្ចាប័ន ការទទួលយក ឬការយល់ព្រម ដែលបានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៤៣ ។

២) បន្ទាប់ពីនោះមក អនុសញ្ញានេះត្រូវចូលជាធរមាន ៖-

(ក) ចំពោះរដ្ឋនីមួយៗដែលផ្តល់សច្ចាប័ន ទទួលយក ឬ យល់ព្រមអនុវត្ត អនុសញ្ញានេះនៅពេលក្រោយ មក ឬចំពោះរដ្ឋនីមួយៗដែលចូលរួមអនុវត្តអនុសញ្ញានេះ នៅថ្ងៃទីមួយ នៃខែបន្ទាប់ពីការផុតកំណត់រយៈពេលបីខែ បន្ទាប់ពីថ្ងៃតំកល់លិខិតូបករណ៍សច្ចាប័ន ទទួលយក យល់ព្រម ឬចូលរួមរបស់រដ្ឋនោះ។

(ខ) ចំពោះដែនដីមួយដែលអនុសញ្ញានេះបានលាតសន្ធឹងទៅដល់ ស្របតាមមាត្រា៤៥ នៅថ្ងៃទីមួយ នៃខែបន្ទាប់ពីការផុតកំណត់រយៈពេលបីខែ បន្ទាប់ពីការជូនដំណឹងដូចបានពោលក្នុងមាត្រានោះ។

មាត្រា ៤៧

១) រដ្ឋជាភាគីនៃអនុសញ្ញានេះ អាចសុំឈប់អនុវត្តអនុសញ្ញានេះវិញបានដោយធ្វើលិខិតជូនដំណឹងទៅមន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញា ។

២) ការសុំឈប់អនុវត្តអនុសញ្ញាចូលជាធរមាននៅថ្ងៃទី មួយ នៃខែបន្ទាប់ពីផុតរយៈពេល ដប់ពីរ ខែបន្ទាប់ពីថ្ងៃដែលមន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញាបានទទួលលិខិតជូនដំណឹង។ ក្នុងករណីដែលលិខិតជូនដំណឹងបញ្ជាក់ថា ការសុំឈប់អនុវត្តអនុសញ្ញា

នេះចូលជាធរមាននៅក្នុងរយៈពេលយូរជាងនេះ ការសុំឈប់អនុវត្តនោះចូលជាធរមាននៅថ្ងៃដែលផុតរយៈពេលយូរជាងនោះ បន្ទាប់ពីមន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញាបានទទួលលិខិតជូនដំណឹង ។

មាត្រា ៤៨

មន្ទីរតំកល់អនុសញ្ញាត្រូវជូនដំណឹងដល់រដ្ឋជាសមាជិកនៃសន្និសិទក្រុងឡាអេ ស្តីពីច្បាប់អន្តរជាតិឯកជន រដ្ឋដទៃទៀតដែលចូលរួមនៅក្នុងសម័យប្រជុំលើកទីដប់ប្រាំពីរ និងរដ្ឋដែលបានចូលរួមអនុវត្តស្របតាមមាត្រា ៤៤ នូវពត៌មាន ដូចតទៅនេះ :

(ក) ការចុះហត្ថលេខា ការផ្តល់សច្ចាប័ន ការទទួលយកនិងការយល់ព្រមដូចបានចែងក្នុងមាត្រា ៤៣

(ខ) ការចូលរួម និងការជំទាស់ចំពោះការចូលរួមដូចបានចែងក្នុងមាត្រា ៤៤

(គ) កាលបរិច្ឆេទដែលអនុសញ្ញានេះចូលជាធរមានស្របតាមមាត្រា ៤៦

(ឃ) ការប្រកាសនិងការចាត់តាំងដូចបានចែងក្នុងមាត្រា ២២, ២៣, ២៥ និង ៤៥

(ង) កិច្ចព្រមព្រៀងដូចបានចែងក្នុងមាត្រា ៣៩

(ច) ការសុំឈប់អនុវត្តដូចបានចែងក្នុងមាត្រា ៤៧ ។

ដើម្បីជាសក្ខីភាព អ្នកមានឈ្មោះដូចខាងក្រោម ដែលបានទទួលការអនុញ្ញាតត្រឹមត្រូវ បានចុះហត្ថលេខាលើអនុសញ្ញានេះ ។

ធ្វើនៅទីក្រុងឡាអេ ថ្ងៃទី ២៩ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៣ ជាភាសាអង់គ្លេស និងបារាំង ។ អត្ថបទទាំងពីរភាសានេះមានតម្លៃស្មើគ្នា ហើយមានតែមួយច្បាប់ដែលត្រូវបានតំកល់ទុកនៅបណ្ណសារនៃរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រហុល្លង់ ។ អត្ថបទចម្លងដែលមានការបញ្ជាក់ត្រឹមត្រូវ ត្រូវបញ្ជូនតាមរយៈផ្លូវទូតដល់រដ្ឋដែលជាសមាជិកនៃសន្និសិទក្រុងឡាអេ ស្តីពីច្បាប់អន្តរជាតិឯកជន នាសម័យប្រជុំលើកទីដប់ប្រាំពីរ និងដល់រដ្ឋដទៃទៀតដែលបានចូលរួមនៅក្នុងសម័យប្រជុំនោះ ។

x

G:\Sokea\Law\ HagueConv Adoption.Kh.doc